అమ్మ కోసం

– పొత్తూరు రాజేంద్ర ప్రసాద్‌వర్మ

(గత సంచిక తరువాయి)

పాంచజన్య దేముని గదిలోకి వెళ్ళాడు. ఇంటిలో ఒక మూలన ఉంది. పేరుకు దేముని గదిగా ఉన్నప్పటికీ అందులో అనేక రకాల ఫోటోలు ఉన్నాయి. వాటి మధ్యలో రమణి ఫోటో ఉంది. రమణికి సత్యసాయిబాబా అంటే ఎంతో ఇష్టం. ఏ పని ప్రారంభించినా బాబా స్మరణ లేకుండా చేయదు. అందుకే తల్లి చనిపోయిన తర్వాత బాబా చిత్రపటం మధ్యలో బాబా గుండెల్లో అమ్మ ఫోటో ఉన్నట్లు పెద్ద చిత్రపటాన్ని తయారు చేయించాడు. వాస్తవానికి ఆ ఫోటో పాంచజన్య కజిన్ బ్రదర్ శ్రీవాత్సవ దగ్గరుండి తయారు చేయించి ఇచ్చాడు.

రోజూ అరగంట పాటు తల్లిని తలుచుకుంటాడు.

ఆఫీసులో ఎదురైన ఇబ్బందులన్నీ అమ్మతో మనసులోనే చెప్పుకుంటాడు.

అలా ఉండటం ఎంతో సంతృప్తి కలిగిస్తుంది.

ఆ రోజు ఉదయం పూజ చేస్తున్న సమయంలో అతనికి బాబా మీద దృష్టి మళ్ళింది. అమ్మ ఎంతగానో ఆరాధించే బాబా ఆశ్రమానికి తాను ఎందుకు వెళ్ళకూడదు అనుకున్నాడు. అనుకున్నదే తడవుగా ప్రయాణానికి ఏర్పాట్లు చేసుకున్నాడు.

మనసులో ఏదో సంఘర్షణ ఉంది దాని పరిష్కారం మాత్రం లభించడంలేదు. పరిష్కారం కోసం అన్వేషణ చేయాలని మనసు తహ తహలాడుతోంది. బాబా ఆశ్రమానికి వెళితే ఏదైనా పరిష్కారం లభిస్తుందేమో.

బెంగుళూరు నుంచి పుట్టపర్తి ప్రయాణమయ్యాడు. బస్సులో కూర్చున్నాడన్నమాటే కానీ ఆలోచనలు బాబా చుట్టూ, అమ్మ చుట్టూ తిరుగుతూనే ఉన్నాయి. అమ్మ బాబాను ఎందుకు ఆరాధించింది? బాబాపై ఉన్న అపారమైన భక్తి తోనే తన పేరు ముందు సాయి అని తగిలించిందా అనుకున్నాడు.

ఆశ్రమంలో ఒక రోజు అయినా ఉండాలి. అన్నీ చూడాలి. తెలుసుకోవాలి. పాంచజన్య అలా అనుకోగానే ఒకలాంటి సంతృప్తి కలిగింది. ఆలోచనలతో పాటు బస్సు కూడా ముందుకు కదులుతోంది. పుట్టపర్తి మరో రెండు గంటల్లో చేరుతుందనగా ఇద్దరు బస్సు ఎక్కారు. ఒకాయన అరవై సంవత్సరాలు పైబడిన వ్యక్తి. అతని పక్కన పదిహేనేళ్ళ అమ్మాయి. ఇద్దరూ కలిసి బస్సు ఎక్కారు.

ముగ్గురున్న సీట్లో పాంచజన్య మాత్రం ఉన్నాడు.

"అన్నయ్యా ఖాళీయేనా?" అని అమ్మాయి అడిగింది. తర్వాత తండ్రితో కలిసి అదే సీటులో కూర్చుని వాళ్ళ నాన్నను కూడా కూర్చోపెట్టింది. అరగంట తర్వాత ఆ అమ్మాయి సంచిలో ఉన్న అరటి పెడతీసింది. తొక్క తీసి తండ్రికి తినిపించింది. తాను రెండు పళ్ళు తింది. తర్వాత పాంచజన్య వైపు చూస్తూ "తీసుకో అన్నయ్యా?" అందించింది.

పాంచజన్య తీసుకోలేదు.

"నాకు ఆకలిగా లేదు మీరు తినండి" అన్నాడు.

పెద్దాయన అరటిపళ్ళు తిని తొక్కల్ని పాంచజన్య పక్కనుంచి కిటికీలోనుండి బైటికి విసిరి "ఎక్కడికి బాబూ?" ప్రశ్నించాడు.

"పుట్టపర్తి బాబా గారి ప్రశాంతి నిలయానికి వెళుతున్నాను"

"మేమూ అక్కడికే" అంది ఆ అమ్మాయి. తెలిసిన వారు కనబడినంత సంబర పడిపోయింది.

పాంచజన్య తన బేగ్‌లో నుండి ఒక బిస్కట్ పేకెట్ తీసి అందించాడు.

"వద్దు. ఇంకా అరటి పళ్ళు మిగిలి ఉన్నాయి" అంది.

అమ్మాయి తండ్రి వాటిని తీసుకుని విప్పాడు. కూతురుకు రెండు ఇచ్చి మిగిలిన వాటిలో కొన్ని తిని మిగిలినవి కూతురుకు ఇస్తూ "రామలక్ష్మీ ఇవి సంచిలో ఉంచమ్మా" అని అందించాడు.

ఎంత ఆకలి మీద ఉన్నారో అనుకున్నాడు పాంచజన్య.

బస్సు ముందుకు కదులుతూనే ఉంది.

"పుట్టపర్తి ఎందుకు వెళుతున్నారు?" అడిగాడు.

ఆ వ్యక్తి ఒకసారి గుండెల్ని పట్టుకుని సమాధానం చెప్పేలోపల ఆ అమ్మాయి "నాన్నకు గుండె ఆపరేషను కోసం వెళుతున్నాం" అంది.

"ఎవరో చెప్పారు. ఇక్కడ ఆపరేషన్లు అన్నీ ఉచితంగా చేస్తారని అందుకే బయలుదేరి వచ్చాము" అతను నెమ్మదిగా చెప్పాడు.

వారు చెప్పిన మాటలు విని పాంచజన్యలో ఒకలాంటి ఆసక్తి కలిగింది. ఏమీ తెలియని వీరికి తాను సహాయం చేయాలి అన్నీ దగ్గరుండి చూపించాలి" అనుకున్నాడు.

"ఎవరైనా తెలుసా?"

"ఎవరూ తెలియదు బాబూ. మా ఊరిలో బాబా భక్తుడు ఉన్నాడు. ఆయన చిన్న చీటీ రాసి ఇచ్చారు. దానిని పట్టుకుని వస్తున్నాం" అన్నాడు. అతను తర్వాత తన జేబులో వెతికి చిన్న కాగితాన్ని తీసి పాంచజన్యకు అందించాడు.

విజయనగరం జిల్లాలో గుంకలాం అనే చిన్నపల్లెటూరులో సత్యసాయి బాబా సేవాదళ్ కార్యకర్త రాసిన ఉత్తరం చదివి తిరిగి ఇచ్చేసాడు. తర్వాత వారివైపు తిరిగి "నేను రెండు రోజులు పుట్టపర్తిలోనే ఉంటాను. మీకు తోడు ఉంటాను లెండి" అన్నాడు.

తండ్రీ కూతుర్లిద్దరూ ఎంతో సంబరపడిపోయారు.

"ఏమిటి సమస్య?"

"గుండెలో చిల్లుపడిందట. పెద్దాపరేషను చేయించకపోతే అయ్య బతకడట. ఆడికి నేను తప్ప ఎవరూ లేరు. తినడానికే టికాణా లేని మేం ఏం ఆపరేషన్లు చేయించగలం? అందుకే ఆశలు వదిలేసుకున్నాం. కానీ ఆ బాబెవరో ఈ ఆసుపత్రి సంగతి చెప్పి గొప్ప ఉపకారం చేసి పెట్టారు" అంది

అలా అంటున్నప్పుడు రామలక్ష్మి కళ్ళల్లో సన్నటిపొర.

"నాకేం కాదే ఎందుకిలా ఇదైపోతావు. నీ పెళ్ళి చేసేదాకా బతుకుతానులే" అన్నాడు అలా అంటున్నప్పుడు అతడి కళ్ళల్లో కూడా నీళ్ళు వచ్చాయి.

వారిద్దరిని చూసిన తర్వాత పాంచజన్యకు మనసు ఏదోలా అయిపోయింది. ఎందుకు వీరు కలిసారో తనకు తెలియదు. కానీ వారిని తనకు పరిచయం చేసిన భగవంతుడు చాలా మంచి పని చేసాడు. వారికి అన్ని విషయాల్లో "నేను" సాయంగా ఉంటాను అనుకున్నాడు మనసులో.

బస్సు దిగగానే తానే దగ్గరుండి వారిని తీసుకుని వెళ్ళాడు.

వారి వద్ద సరైన సంచి కూడా లేదు గుడ్డ సంచితో రెండేసి జతల బట్టలు పెట్టుకున్నట్లుగా ఉంది. పాంచజన్య దూరంగా ఉన్న దుకాణంలోకి వెళ్ళి మంచి ఖరీదైన లెదర్ బేగ్ కొని వారికి అందిస్తూ "మీ బట్టలు ఇందులో పెట్టుకోండి. ట్రీట్‌మెంటు కోసం వచ్చారుగాబట్టి మీరు కొద్దిరోజులు ఇక్కడ ఉండవలసి ఉంటుంది" అన్నాడు.

"బేగ్‌కి మా దగ్గర డబ్బులు లేవు" రామలక్ష్మి జాలిగా అంది.

అమ్మాయి తండ్రి బిక్కమొహం వేసుకుని చూస్తున్నాడు. "పర్వాలేదు. మిమ్మల్ని డబ్బులు ఎవరు అడిగారు ఉంచుకోండి"

"థాంక్స్ అన్నయ్యా" రామలక్ష్మి ఆ బేగ్‌ను అందుకుంది. తర్వాత తన చేతి సంచిని ఆ పెద్ద బేగ్‌లో పెట్టుకుని పాంచజన్యను అనుసరించింది.

కౌంటరులోకి వెళ్ళగానే అక్కడివారు మర్యాదగా విషయాన్ని అడిగారు.

రామలక్ష్మి జవాబు చెప్పేలోపలే పాంచజన్య అందుకుని "గుండెలో రంధ్రం ఉందని చెప్పారట. ఆపరేషను కోసం వచ్చారు"

"మీ డాక్టరు గారి రిపోర్టులు ఉన్నాయా?"

పాంచజన్య ఆ రిపోర్టులను పరిశీలించిన తర్వాత ఆ ఆసుపత్రిలో ఉన్న సంబంధింత వైద్యుల వద్దకు తీసుకుని వెళ్ళాడు. అక్కడ వారు అన్నీ పరిశీలించారు. కూర్చోబెట్టి అతనికి అవసరమైన ప్రాధమిక పరీక్షలు చేసారు. తర్వాత దూరంగా ఉన్న వైద్యుని వద్దకు వెళ్ళి ఆ ఇద్దరికి రూం ఎలాట్ చేశారు.

"ఇన్ పేషెంటుగా చేరడానికి సాయంత్రం లోపల మీకు బెడ్ ఎలాట్ చేస్తారు. వెంటనే చేరిపోండి" అన్నారు.

అద్దంలా ఉన్న సూపర్ స్పెషాలిటీ ఆసుపత్రిని అక్కడున్న సదుపాయాలను చూసి వారిద్దరూ ఎంతో ఆశ్చర్యపోయారు. ఆనందపడిపోయారు. తమ వంటి పేదవారికి ఇటువంటి ఆసుపత్రిలో ఇంత మంచి ఆదరణ లభిస్తుందని వారు అనుకోలేదు.

ఆసుపత్రి ఆవరణలో చాలామంది సేవాదళ్ కార్యకర్తలు పనిచేస్తున్నారు.

ఎవరిమట్టుకు వారు రకరకాల పనులు చేస్తున్నారు. సేవాదళ్ కార్యకర్తలు ఇంటిలో మనుషుల మాదిరిగా చూపిస్తున్న ఆప్యాయత, ఆదరణ పాంచజన్యకు కూడా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. తన సహాయం లేకపోయినా ఆపరేషను కోసం వచ్చినవారికి అన్ని సదుపాయాలు సమకూరతాయన్న నమ్మకం కలిగింది.

"ఆపరేషను ఎప్పుడు చేస్తారు?" అక్కడున్న సేవాదళ్ కార్యకర్తను అడిగాడు.

"డాక్టర్లు అన్నీ చూసుకుంటారు. మీరు వీరి బంధువులా?" అడిగాడు.

"అవును. మా తండ్రిగారు ఈ అమ్మాయి చెల్లెలు" అన్నాడు.

ఆ మాటలు విన్న వారిద్దరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

పాంచజన్యను ప్రేమగా చూస్తుండిపోయారు. ఊరు కాని ఊరులో పరిచయం అయిన వ్యక్తి కేవలం రెండు గంటలు బస్సులో పక్కపక్కన కూర్చుని ప్రయాణించిన వ్యక్తి అంత దగ్గర అయిపోవడం స్వంత మనిషిలా కలిసిపోవడం రామలక్ష్మికి ఎంతో వింతగా అనిపించి మనసంతా ఆత్మీయతతో నిండిపోయింది.

"అన్నయ్యా నాన్నకు అసలు చదువు లేదు. వేలిముద్ర తప్ప ఏమీ వేయలేడు. నేను పదోతరగతి వరకు చదువుకున్నాను. ఎక్కడో విజయనగర్మ జిల్లాలో మారుమూలన ఉన్న గుంకలాం గ్రామం నుంచి ఇంత దూరం రాగలమా అనుకున్నాం. మా ఊరిలో చాలామంది మా పరిస్థితి చూసి అందరివద్దా డబ్బులు వసూలు చేసి మాకు ఇచ్చారు. ఎవరో తెలీని నువ్వు మా మీద ఇంత ఆత్మీయత చూపించడం నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది" అంది కళ్ళు చెమర్చుతుండగా.

"నేను ఎవరో మీకు తెలియదు. నిజమే. కానీ మేరెవరో ఈ ఆసుపత్రిలో ఉన్నవారికి కానీ ప్రశాంతి నిలయంలో ఉన్నవారికి గానీ అసలు తెలియదు. కానీ మీమీద చూపిస్తున్న ఆదరణ ఏమీలేని మీకు ఉచితంగా ఆపరేషను చేయించడానికి వారు చూపిస్తున్న ఉత్సాహం కూడా ఎవరికైనా ఆశ్చర్యం కలిగిస్తుంది. ఇదంతా సత్యసాయిబాబా అందరికీ నేర్పించిన విషయం. ప్రతివారూ తన తోటి వారికి సాయం చేయాలనా దృక్పదం. ఇక్కడ వాతావరణం చూసిన తర్వాత ఈ ప్రాంతంలో సంచరించిన తర్వాత కూడా మనకు కలగకపోతే జీవితం

వ్యర్థం. ఈ ఆసుపత్రి ఒక దేవాలయం ఇక్కడ తెల్లబట్టలతో కనిపిస్తున్న డాక్టర్లు నర్సులు అందరూ దేముళ్ళు దేవతలే వారితో పోలిస్తే నేనెంత?" పాంచజన్య నెమ్మదిగా చెప్పాడు.

పాంచజన్య మాటలు వారిని కదిలించాయి.

ఇద్దరు చేతులు ఎత్తి నమస్కరించారు.

తన మాటలు వారిమీద చాలా ప్రభావాన్ని చూపించాయన్న విషయం పాంచజన్య గమనించాడు. బాబా ప్రభావం ఇంతలా ఉంటుందా? అనుకున్నాడు.

"మీరు మీకు ఇచ్చిన రూములో ఉండండి. నాకు ఇక్కడ చిన్నపనులు ఉన్నాయి వాటిని చూసుకుని మళ్ళీ మిమ్మల్ని కలుస్తాను" అన్నాడు.

ప్రశాంతి నిలయం పాంచజన్యకు ఎంతో నచ్చింది. సేవా దృక్పథంతో అక్కడివారు చేస్తున్న పనులు ఎంతో ఆకర్షించాయి.

ఎవరూ ఎవరికి ఏమీ చెప్పడంలేదు. కానీ అన్ని పనులు సక్రమంగా జరిగిపోతున్నాయి. కనిపించని అదృశ్య శక్తి ఏదో వారిని నడిపిస్తున్న మాదిరిగా ఉంది.

చాలా తక్కువ ఖరీదుకు భోజనం లభించింది.

అక్కడ అన్ని ప్రాంతాలను చూసాడు ప్రతి విషయాన్నీ తెలుసుకుంటున్నాడు.

అమ్మ బాబాని ఎందుకు ఇష్టపడిందో కొద్ది కొద్దిగా అర్థం అవుతోంది. అక్కడ సేవా కార్యక్రమాలను చేయడానికి ఎంతోమంది ఉన్నారు. వారంతా నిరంతరం అక్కడే ఉంటున్నారు అనుకున్నాడు కానీ వారు విడతల వారిగా గ్రూపులుగా వస్తున్నారని అక్కడివారు చెప్పారు. ఈ సేవా కార్యక్రమాల వ్యవస్త కూడా ఎంతో ఆసక్తిగా అనిపించింది.

బాబాని ఆరాధించేవారు సేవ కోసం కార్యక్రమాలను చేస్తున్నారు. వారు ప్రతి గ్రామంలోనూ ఉన్నారు. వారిలో సేవా దృక్పదం ఉన్నవారు ఏడాదికి ఒకసారి ప్రశాంతి నిలయానికి వస్తుంటారు అక్కడ సేవలను అందిస్తుంటారు. ఎప్పుడు ఎవరు ఏ పని చేయాలన్నా చేయడానికి సిద్ధంగా వారు ఉన్నారన్న విషయం పాంచజన్యకు అర్థం అయింది.

సేవాదళ్ విభాగాన్ని చూసే వ్యక్తి ఈ విషయాలన్నీ చెప్పాడు.

అతడితో అమ్మగురించి చెప్పాడు. గ్రామం ఇతర వివరాలు చెప్పగానే అతను సానుకూలంగా మాట్లాడాడు. "మీ అమ్మగారు సేవ కోసం బాబా దగ్గరకు చాలాసార్లు వచ్చి ఉంటారు. అందుకే మీకు కూడా ఆసక్తి పెరిగింది." అన్నాడు.

"ఎటువంటి ప్రతిఫలాన్నీ ఆశించకుండా ఇంత సేవా దృక్పథంతో పనులు చేయడం నాకు ఎంతో ఆశ్చర్యంగా ఉంది" అని మరిన్ని వివరాలు అడిగి తెలుసుకున్నాడు.

చివరి రోజుల్లో అమ్మ తనకు ఏమి చెప్పాలని అనుకున్నదో ఇంకా సస్పెన్సుగా అనిపిస్తోంది. ఆ విషయం అక్కడి వారిని అడగాలని అనుకున్నాడు కానీ అడగలేకపోయాడు.

"రేపటి వరకూ ఇక్కడ ఉంటాను. నేను కూడా ఏదైనా సేవా కార్యక్రమాన్ని చేయాలని అనుకుంటున్నాను" అడిగాడు.

అతను ఏమీ మాట్లాడలేదు.

పాంచజన్య వివరాలు తీసుకున్నాడు.

తర్వాత అక్కడకు దగ్గరగా ఉన్న తెల్లబట్టలు వేసుకున్న వ్యక్తికి అప్పగించాడు. అతను రెండు మూడు గదులు తిప్పి మరో వ్యక్తి దగ్గరకు తీసుకుని వెళ్ళాడు.

అతను మరో బృందానికి నాయకునిగా ఉన్నాడు. పాంచజన్యను అతను మరో ప్రాంతానికి తీసుకుని వెళ్ళాడు.

అక్కడ భోజనశాల ఉంది. ప్రశాంతి నిలయంలోకి వచ్చిన వారికి తక్కువ ఖరీదుకు భోజనాలు పెడుతున్నారు. ఆ పక్కనే కంచాలను శుభ్రం చేసే సింకు ఉంది. చాలామంది తెల్ల దుస్తులు ధరించిన కార్యకర్తలు ఆ ప్లేట్లు కడుగుతున్నారు. ఆ వ్యక్తి వారిని చూపించి "మీరు కూడా కొంతసేపు ఈ పని చేయండి" అన్నాడు. తర్వాత అక్కడున్న సేవాదళ్ కార్యకర్తలకు నాయకునిగా ఉన్న వ్యక్తితో "ఇతను కూడా మనవాడే" అని పరిచయం చేశాడు.

అక్కడ కంచాలు కడుగుతున్నవారు ప్లేట్లలలో మిగిలిన పదార్థాలను పక్కనుంచి పెద్ద బకెట్టులో వేస్తున్నారు, కొంతమంది కంచాలను కడుగుతున్నారు. కొంతమంది నిండిన బకెట్టును దూరంగా తీసుకుని వెళుతున్నారు.

పాంచజన్య కూడా వారితో కలిసిపోయాడు.

ఎంగిలి కంచాలను ముందు నీటితో కడిగి తర్వాత వాషింగు పౌడరుతో తోమి ఎండలో ఆరబెట్టారు. అక్కడ తింటున్నవారి కంచాలను కొంతమంది సేవాదళ్ కార్యకర్తలు తీసుకుని వస్తున్నారు. వాటిని అక్కడున్నవారు శుభ్రం చేస్తూనే ఉన్నారు. రెండుగంటలపాటు ఈ కార్యక్రమం కొనసాగింది. అంతా పూర్తి అయిన తర్వాత సేవాదళ్ కార్యకర్తలు భోజనాలు చేసారు. వారితోపాటు పాంచజన్య కూడా తిన్నాడు.

అటువంటి కార్యక్రమంలో పాల్గొన్నందుకు అతనికి ఎంతో సంతృప్తిగా ఉంది.

అక్కడకు వచ్చినవారు ఎవరు ఎక్కడివారో ఎవరికీ తెలియదు. కానీ వారు అందరూ కలిసి కట్టుగా చేసిన పని మాత్రం ఎంతో ఫలితాన్ని ఇచ్చింది. ఆనందాన్ని కలిగించింది.

మానవ సేవ మాధవ సేవ అనే మాటకు అర్థం బాగా తెలిసింది. ఏదో తెలుసుకోవాలని అక్కడికి వచ్చాడు కానీ మరేదో తెలుసుకున్నాడు. రమణి చనిపోయేటప్పుడు తనకు ఏమి చెప్పాలని అనుకుందో తనకు తెలియదుకానీ ఆమెను తెలుసుకోవడానికి చేసిన ప్రయత్నంలో తనకు కొత్త విషయాలు తెలుస్తున్నాయి.

పాంచజన్యలో ఆలోచనలు. రెండురోజులు ఉందామని వచ్చినవాడు మరో వారం రోజులు సెలవు పొడిగించాడు. రోజా తండ్రికి ఫోను చేస్తుంటాడు. క్షేమ సమాచారాలు అడుగుతుంటాడు. పుట్టపర్తి వచ్చేముందు నాన్నకు ఫోన్ చేసాడు. తర్వాత మళ్ళీ మాట్లాడి జరిగిన విషయాలన్నీ చెప్పాడు. "నాన్నా ప్రశాంతి నిలయంలో నాకు ఎంతో హాయిగా ఉంది. ఇక్కడికి వచ్చిన బాబా భక్తులు ఎన్నోసేవా కార్యక్రమాలను చేస్తున్నారు. ఎంత పెద్ద ఉద్యోగస్తులైనా ఎవరికీ బేషజాలు లేవు. అందరూ సమానంగా అన్ని పనులు చేస్తున్నారు. సేవ చేయడంతో ఇంతటి సంతృప్తి ఉంటుందా? అనే విషయం నాకు బాగా అర్థం అయింది" అన్నాడు.

" సాయి పాంచజన్యా అమ్మ నీకు పేరు పెట్టే సమయంలో పాంచజన్య అనే పేరు ముందు సాయి అని తగిలించింది. అంటే నువ్వు బాబాలా సేవా దృక్పథాన్ని అలవరుచుకోవాలన్న ఆలోచన కూడా ఉందేమో?" అన్నారు.

"మరో నాలుగురోజులు ఉండాలని ఉంది."

"అమ్మకు కార్యక్రమాలు అన్నీ అయిపోయిన తర్వాత కాశీనుంచి నేను ఇంటికి వచ్చాను. అప్పటినుంచీ నువ్వు ఎలా ఉన్నావనే ఆలోచనతో ఉన్నాను."

"నాన్నా అమ్మ రోజా గుర్తుకు వస్తోంది. నేను ఏ పని చేసినా అందులో అమ్మే కనిపిస్తోంది."

"మనిషితో అనుబంధం ఉన్నంతవరకు తెలియదు. కానీ ఆ మనిషి ఈ లోకం విడిచి పెట్టిన తర్వాత స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. నాకు కూడా అదే విధంగా ఉంది. ఉద్యోగానికి వెళుతున్నాను. కానీ అన్నీ యాంత్రికంగా జరిగిపోతున్నాయి."

"బాధపడకు నాన్నా. తల్లి లేక నేను ఎంత బాధపడుతున్నానో భార్య లేక నువ్వు పడే బాధను నేను అర్థం చేసుకోగలను. చిన్నతనం నుంచీ నీ కొడుకుగా నేను పెరగలేదు. నీ స్నేహితునిగా పెరిగాను. అందువల్ల మనసును దిటవు చేసుకో"

"నీకు నేను ధైర్యం చెప్పాలి. కానీ నువ్వే నాకు చెబుతున్నావు."

"నాన్నా నీ ఆరోగ్యం జాగ్రత్త. రోజూ వాకింగుకు వెళ్ళు. నూనె పదార్థాలను తగ్గించు. నేనే రెండు మూడునెలలకు ఒకసారి వస్తుంటాను."

"పాంచజన్యా అమ్మ గురించి అతిగా ఆలోచించకు. మన మధ్య ఉండే మనిషి ఈ లోకం విడిచి పెట్టి వెళ్ళిపోయిందంటే బాధగా ఉంటుంది. కాదనను కానీ మనసు దిటవు చేసుకోవాలి."

"అలాగే నాన్నా"

"అమ్మ చనిపోవడానికి ముందు నాతో ఏదో చెప్పాలని అనుకుంది. అది ఏమిటో తెలుసుకోవాలి అని నిరంతరం ఆలోచించకు."

"ఆసుపత్రి మంచంపై పడుకున్నప్పుడు నోటి వెంబడి మాటలురాని సమయంలో అమ్మ నాపై జాలిగా ఆశగా చూసింది. ఆ చూపులను నేను మరిచిపోలేను. నాకు ఏదో చెప్పాలని అనుకుంది. అదేమిటో తెలుసుకుంటే కానీ నాకు మనసు స్థిమితపడదు. అమ్మ బాబాను ఎంతో ఆరాధించేది. అందువల్ల పుట్టపర్తికి వచ్చాను" అన్నాడు.

"అన్నీ చూసావా? నీకు సంతృప్తిగా ఉందా?"

"అమ్మ గురించి సమాధానం అయితే నాకు దొరకలేదు కానీ నాకు ఎంతో ఆనందంగా ఉంది. గొప్ప రిలీఫ్‌గా ఉంది. నాన్నా మరో పనిచేయాలని అనుకుంటున్నాను."

"చెప్పు."

"పుట్టపర్తి వస్తుండగా బస్సులో తండ్రీ కూతుర్లు పరిచయం అయ్యారు. ఆయనకు గుండెలో కన్నం పడిందని ఆపరేషను చేసారు. కోలుకుంటున్నారు. వారికి అసలు ఏమీలేదు. నిరుపేదలు. ఆ అమ్మాయి తప్ప ఎవరూ లేరు. ఆ తండ్రి చనిపోతే ఆమెకు దిక్కు కూడా లేదు. ఈలోపే ఆమెకు పెళ్ళిచేయాలని అతను అనుకుంటున్నాడు."

"డబ్బులు ఏమైనా ఇస్తావా? కావాలా?"

"డబ్బులు నా దగ్గర ఉన్నాయి. నా జీతంలో ఖర్చు అయ్యేది తక్కువ మిగిలేది ఎక్కువ కానీ నీ నుంచి అనుమతి కావాలి."

"మంచి పని అనిపిస్తే తప్పకుండా చెయ్యి. నువ్వు ఎవరికీ జవాబుదారి కాదు. నీ మనస్సాక్షికి నచ్చింది చెయ్యి. నన్ను కూడా అడగవలసిన అవసరంలేదు. అమ్మ ఉద్యోగం చేసేది కాబట్టి తనకు రావల్సిన డబ్బులు కూడా నాకు వచ్చాయి. నీకు కావల్సిన డబ్బులు పంపడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాను" అన్నాడు నాన్న.

"థేంక్యూ నాన్నా"

ఫోన్ పెట్టేశాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments